

Udkastets § 1 blev givet de faste Handlende paa Island Ret til at fragte fremmede Skibe til deres Handel paa Island, samt ved § 8 til at lade deres egne eller de af dem fragtede Skibe anløbe Steder paa Kysten, for at bringe solgte og afhente kjøbte Varer, samt til at tilforhandle sig Landets Produkter og til Indbyggernes eget Brug at afhænde visse Nødvendighedsvarer.

Det nysommeldte Lovforslag blev imidlertid i meget væsentlige Dele tilraadet forandret af den islandske Forsamling, hvis Hovedindvendinger imod samme gik ud paa, at den derved indrømmede Handelsfrihed var altfor begrænset, og at der efter Lovudkastet var bestemt en Differentialafgift, hvorved den udenlandske Handel var betydeligt betyngtet fremfor den indenlandske, og Forsamlingen androg derfor paa, de els at Fremmede maatte kunne besejle alle autoriserede Handelssteder i Island, dog at de først skulle anløbe et af de 6 Handelssteder, nemlig Reykjavik, Vestmanna, Stykkesholm, Fjassford, Djord og Seydisfjord, og at de ligesom danske Speculanter skulde kunne afsætte deres Varer til hjem de ville i 4 Uger paa hvert Sted, de els at der for islandske Søpæses Løsning skulde betales 2 Rbd. pr. Commercelast og ingen videre Afgifter, hvorhos denne Afgift skulde erlægges saavel af indenlandske som af fremmede Skibe; derimod skulde den hidtil for indenlandske Skibe, som udføre Varer directe til Udlandet, bestemte 14 Mk.'s Afgift, saavel som de forommedte Passgebyrer bortfalde.

Det har nu været Regjeringens Pligt, at tage under nøie Overveelse, hvorvidt man bør gaae ind paa de Bestemmelser, som den islandske Forsamling, for den største Deel af samme med stor Pluralitet og Indstændigen, har andraget paa, hvilket iøvrigt — med Undtagelse af Bestemmelsen om Vareførselen mellem Havnene paa selve Island — alene vil kunne skee ved en af den danske Rigsdag vedtagen Lov, idet den paatænkte Bestemmelse i høj Grad vedrører de danske Handlendes i tidligere Love (navnligen Placat 18de August 1786 og 7de Marts 1787, Forordning 13de Juni 1787, Placat 22de April 1807, Forordning 11te

September 1816 og Placat 28de December 1836) hjemlede Retsforhold.

Betragtningen af de oven fremstillede Handelsforhold maa vel utvivlsomt føre til Resultat, at Island har retfærdigt Krav paa at erholde en større Handelsfrihed, og paa i det Væsentlige med Hensyn til Handelen at stilles paa samme Fod som de andre Dele af Monarchiet; hvortil kommer, at Fremmedes Hidsklærende Udelukkelse fra den islandske Handel er en Hindring for Afslutning af henfigtsmæssige Handelsforbindelser mellem den danske og andre Stater.

Derimod frembyder Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Forandringen skal foretages, saaledes at en henfigtsmæssig Handel, og navnlig en virkelig Handelsstand kan udvikle sig paa Island, saa meget større Vanskeligheder, som man ei kan undlade at tage Hensyn til, at man ei ved en altfor brat Overgang til en ubegrænset Handelsfrihed paa eengang tilføier de danske Handlende, som have anvendt deres Kræfter og Capitaler til denne Handel i Genhold til den gjældende Lovgivning, et uforholdsmæssigt Tab, og skader Island selv ved en pludselig Tilintetgjørelse af de nærværende Handelsforhold, der ved at bestaae gjennem tvende Mennekealdere ere blevne af særegen Interesse for Landets Forsyning, navnlig med Kornvarer.

Allerede i den af Generaltoldkammer og Commercecollegiet i Aaret 1848 afgivne Betænkning over det islandske Handelsspørgsmaal blev imidlertid den Anskuelse gjort gjældende, at Handelsens Frigivelse burde være saa fuldstændig som muligt, og at navnlig de tilsigtede Forandringer i Handelsprinciperne ikke burde emanere paa Prøve eller som interimsistisk Bestemmelse, hvorved Fremmede let kunde blive affrækkede fra at anvende deres Capitaler til Handelsforetagender paa Island. Ligeledes udtalte bemeldte Collegium saavel som Kjøbenhavns Grosferer = Societets Comitee sig meget bestemt imod Differentialsystemets Anvendelse mod Fremmede, idet det endog blev anset for tvivlsomt, om samme burde anvendes som retorgerende Forholdsregel med Hensyn til de Stater, som maatte vise sig util-